

หนังสืออ่านเพิ่มเติม กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย

เรีงราวอง

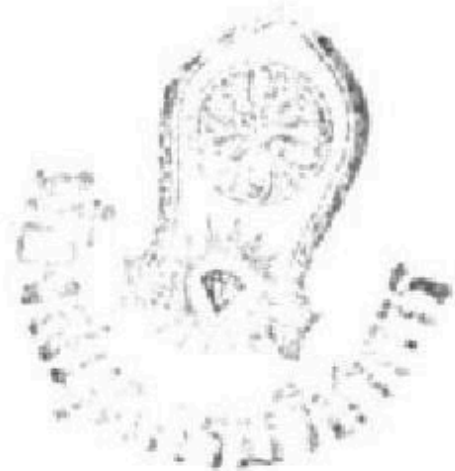
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓-๔

กระทรวงศึกษาธิการ

หนังสืออ่านเพิ่มเติม กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย
ชุด คนตรี-นาฏศิลป์

เรื่อง

เรื่องราว

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ - ๔

กรมวิชาการ

กระทรวงศึกษาธิการ

พิมพ์แจกครั้งที่ ๑ จำนวน ๔๘,๐๐๐ เล่ม

พ.ศ. ๒๕๓๑

ผู้จัดพิมพ์ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

ISBN. 974-10-0584-9

เลขทะเบียน	๗๙๕๐๑.๑
เลขที่	
วันที่	๑๗.๑.๓๒

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์การศาสนา กรมการศาสนา

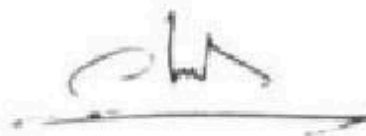
๓๔๙-๓๕๐ ปกซอขบ้นบาตร ถนนปทุมเมธี เขตปทุมธานี โทร. ๕๐๕๐๕ นายประยูร ผิวขาว ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

คำนำ

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการได้ดำเนินโครงการผลิตหนังสืออ่านเพิ่มเติมเสริมการเรียนรู้ ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ เพื่อให้นักเรียนมีหนังสือสำหรับศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง เรืองราวง นี้ เป็นเล่มหนึ่งในชุดดนตรี-นาฏศิลป์ กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓-๕ มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับการละเล่นพื้นเมือง การร่ายพื้นเมืองซึ่งนิยมแสดงกันในงานประเพณีต่าง ๆ ของไทยรวมทั้งร่ายมาตรฐาน ที่ถือกันว่าเป็นแบบแผนการร่ายที่งดงาม การเขียนมุ่งเน้นให้นักเรียนรักการอ่าน เกิดความเพลิดเพลินและได้ความรู้ ครูหรือผู้ใหญ่อาจซักถามและอธิบายเพิ่มเติม อาจจะช่วยฝึกเพิ่มพูนทักษะด้านนี้ให้กับเด็ก ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความสนุกสนาน จำสาระสำคัญ สามารถปฏิบัติและนำไปใช้ในชีวิตจริงได้

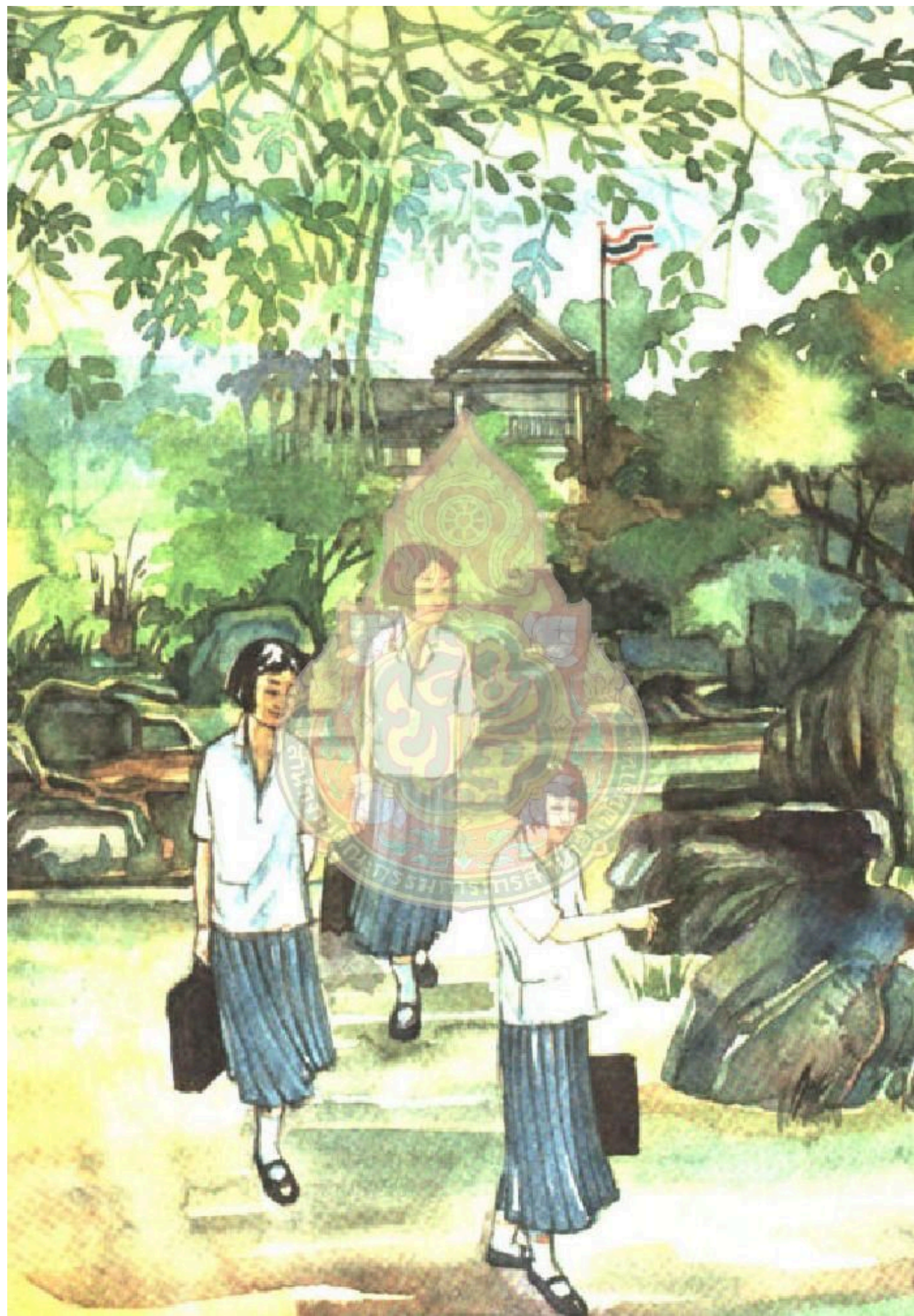
กรมวิชาการขอขอบคุณทุกท่านที่มีส่วนในการจัดทำหนังสือเล่มนี้ไว้ ณ โอกาสนี้

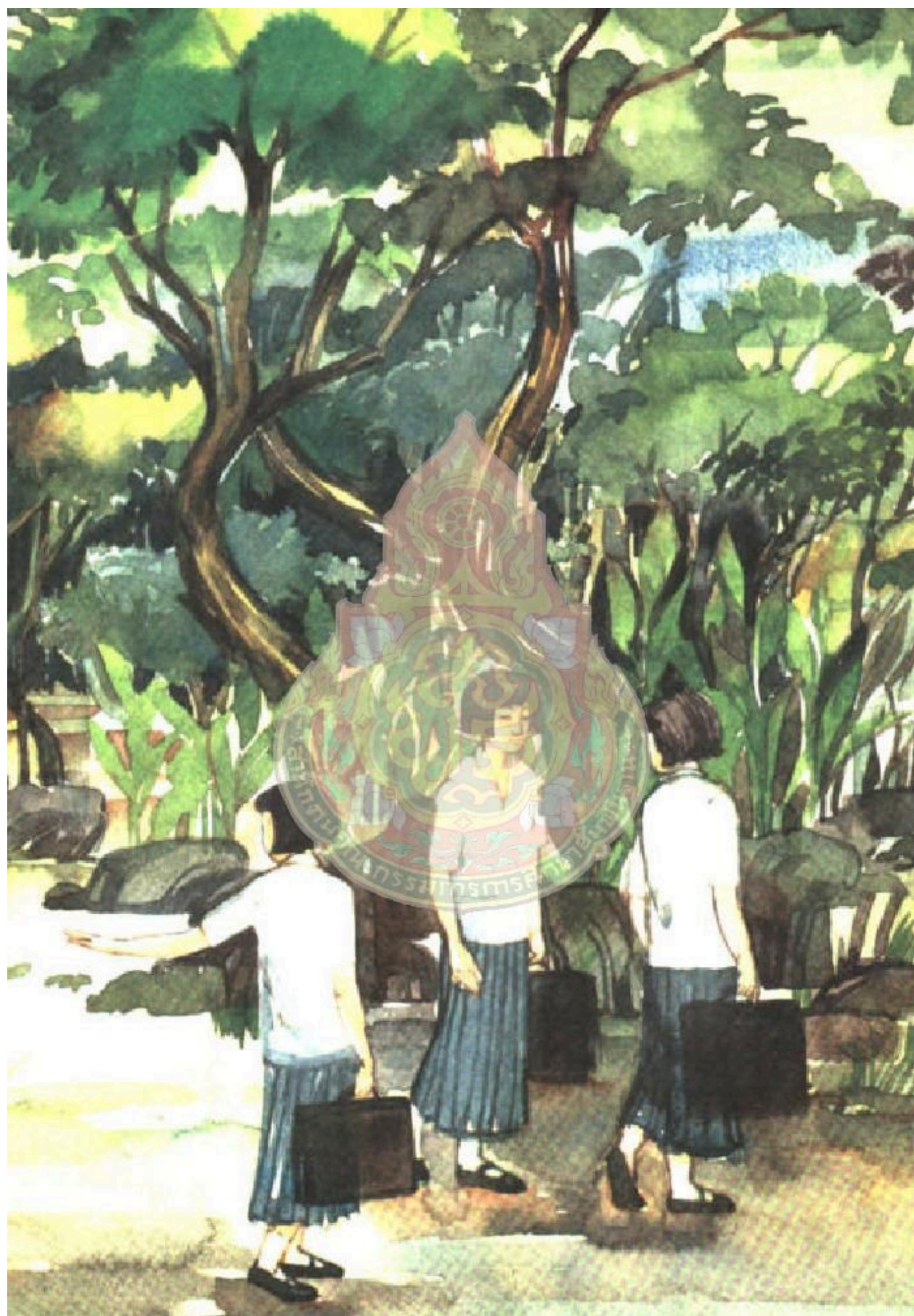

(นายวิเวก ปางพุฒิพงศ์)

อธิบดีกรมวิชาการ

๒๕ กรกฎาคม ๒๕๒๔

โรงเรียนเลิกแล้ว นักเรียนต่างพากันกลับบ้าน บ้างก็เดิน
คุยกันอย่างสนุกสนาน บ้างก็รีบเดินเพื่อกลับไปช่วยพ่อแม่ทำงาน
บ้าน และบ้างก็คุยกันถึงเรื่องหน้าที่คุณครูสั่งให้ทำ

รัชนีพูดกับนารีและเพื่อน ๆ ว่า “อาทิตย์หน้าคุณครูจะให้
พวกเราทำกระทง”

“ดีซี เราจะได้ทำกระทงเป็น ‘ไม่ต้องไปซื้อ’ และจะได้มีกระทง
ไปลอยกันในวันลอยกระทงที่ใกล้จะถึงนี้” นารีพูดต่อ

เด็ก ๆ อยากรู้เรื่องเกี่ยวกับงานลอยกระทง สายใจจึงได้ชวน
รัชนี นารี และเพื่อน ๆ ไปหาป้าพิกุลเพื่อขอให้เล่ารายละเอียด
เกี่ยวกับประเพณีลอยกระทงให้ฟัง ป้าพิกุลคือป้าของสายใจ
เคยเป็นครูสอนนาฏศิลป์และรู้เรื่องเกี่ยวกับประเพณีลอยกระทงดี
ทุกคนจึงนัดกันว่า จะไปตอนเช้าวันรุ่งขึ้น ซึ่งเป็นวันหยุดเรียน
สายใจบอกให้เพื่อน ๆ ขออนุญาตพ่อแม่ด้วย

วันรุ่งขึ้นที่บ้านของสายใจ ป้าพิกุลเตรียมขนม ผลไม้ และ
อาหารกลางวันไว้เลี้ยงเพื่อน ๆ ของสายใจ เมื่อรัชนี นารี และ
เพื่อน ๆ มาถึงก็เข้าไปไหว้ทำความเคารพป้าพิกุล ป้าพิกุลทักทาย
คุยกับเด็ก ๆ ทุกคนอย่างสนุกสนาน พร้อมกับบอกให้รับประทาน
ขนมและผลไม้

สาเม็จบอกป้าพิกุลว่า เหมือน ๆ อยากรับเรื่องลอยกระทง
จึงพากันมาหาป้าพิกุลในวันนี้ ป้าพิกุลสัญญาว่าจะเล่าให้ฟังแน่ ๆ
แต่ขอให้กินอาหารกันให้อิ่มเสียก่อน หลังจากนั้นจึงชวนให้
ออกมาคุยกันที่ใต้ต้นไม้หน้าบ้าน

เมื่อเด็ก ๆ ทุกคนนั่งกันเรียบร้อยแล้ว ป้าพิกุลจึงเริ่มเล่าว่า
“เมื่อถึงวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๒ ของทุกปี จะมีการลอยกระทง
กันเป็นประจำ เป็นประเพณีของไทยเรามาแต่โบราณ และเมื่อ
ถึงวันนั้น น้ำในแม่น้ำลำคลองจะขึ้นเต็มเปี่ยมฝั่ง เวลากลางคืน

พระจันทร์เต็มดวงส่องแสงสว่างไปทั่วท้องน้ำและท้องฟ้า สวยงามมาก เราเรียกถิ่นนี้ว่า ‘ถิ่นวันเพ็ญ’ ตามปกติในถิ่นนี้ ท้องฟ้าจะแจ่มใสไม่มีเมฆหมอก จึงเป็นถิ่นที่เหมาะสมสำหรับการเล่นสนุกสนานรื่นเริงกัน”

เด็ก ๆ สนใจการเล่นสนุก ๆ ในถิ่นวันเพ็ญ ต่างพากันถามถึงการเล่นในถิ่นนั้น ป้าพิศุลตอบว่า “มีการเล่นสนุก ๆ มากมายแล้วแต่ว่าใครจะเล่นอะไรกัน เช่น การละเล่นพื้นเมืองต่าง ๆ”

รัชนิสงสัยว่า การละเล่นพื้นเมืองคืออะไร ป้าพิศุลบอกว่า

“เรื่องนี้พี่เขอติบเขมตกกบฏได้... พี่เขอติบเขมตกกบฏได้เข้าใจ การ
เล่นกับการละเล่นนั้นต่างกัน ดันเป็นการเล่นหมายถึงจะทำสิ่งใด
ก็ได้เพื่อสนุกหรือผ่อนคลายอารมณ์ แต่การละเล่นนั้นหมายถึง
มหรสพหรือการแสดงต่าง ๆ เพื่อความสนุกสนานรื่นเริง ส่วน
การละเล่นพื้นเมืองคือการแสดงต่าง ๆ ตามประเพณีเป็นที่นิยม
กันในท้องถิ่นแต่ละภาคของประเทศไทย การละเล่นพื้นเมือง
มักเล่นกันเพื่อความสนุกสนานรื่นเริงในเทศกาลต่าง ๆ เป็นการ
เชื่อมความสัมพันธ์กันระหว่างมิตรสหาย ไม่ได้เล่นเพื่อเป็น

การเล่นเพลงเรือ

อาชีพหรือเพื่อหารายได้ การเล่นจะมีการขับร้องหรือการฟ้อนรำ ประกอบ จะมีดนตรีประกอบหรือไม่ก็ได้ พวกหนุ่มมองเห็นความแตกต่างแล้วนะ”

นริธามต์ว่า “การละเล่นพื้นเมือง ถ้าไม่มีดนตรีประกอบแล้วจะเล่นได้อย่างไรละ”

ป้าพิกุลตอบว่า “เล่นได้ไม่ยากเลย การแสดงพื้นเมืองบางอย่างไม่จำเป็นต้องใช้เครื่องดนตรีประกอบ เช่น เพลงเรือ เพลงพวงมาลัย และเพลงฉ่อย เป็นต้น วิธีการเล่นก็คือ ผู้เล่นคน

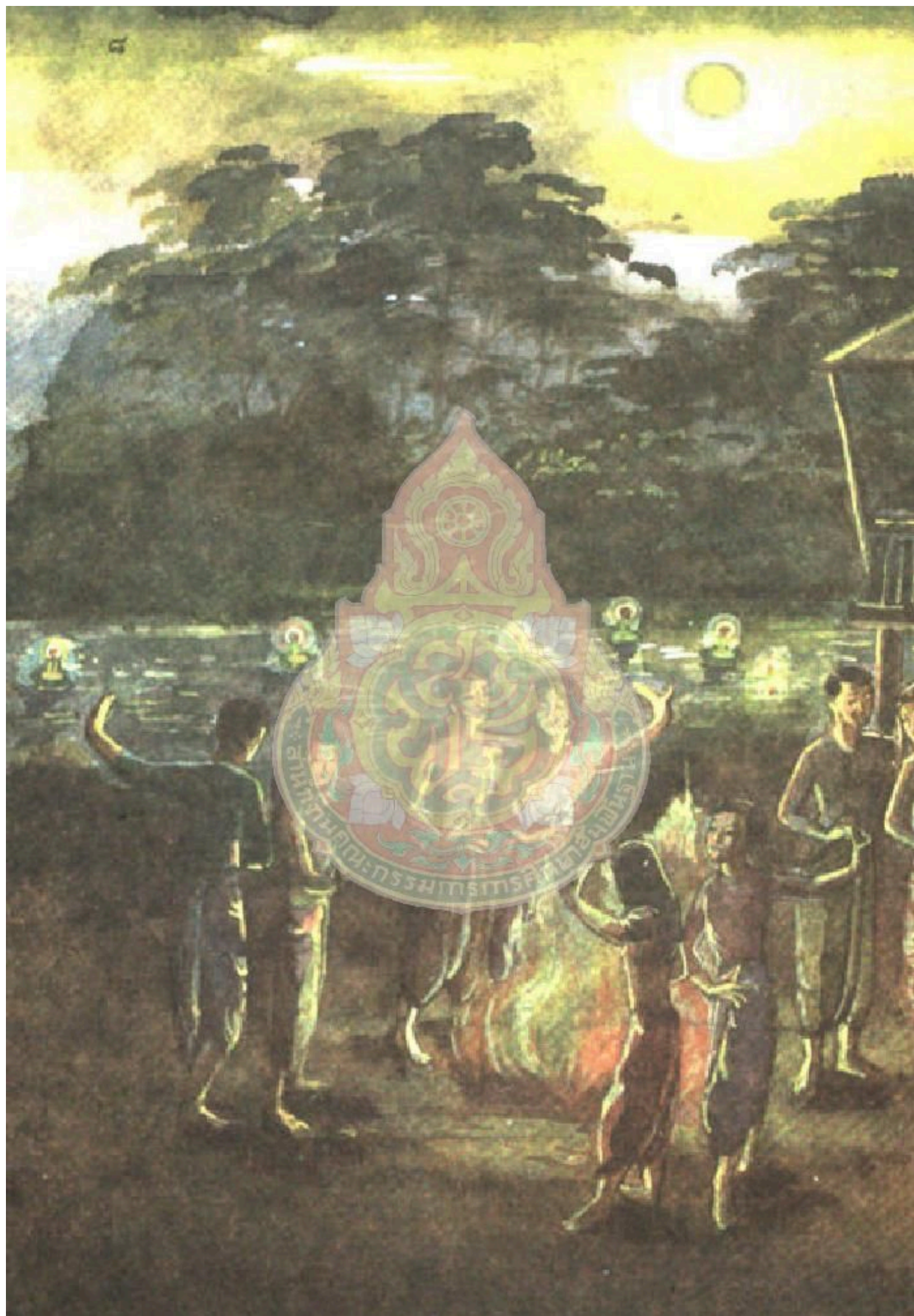
การเล่นเพลงพวงมาลัย

หนึ่งจะร้องเพลงและแสดงท่าทาง พร้อมกันนั้นผู้เล่นคนอื่นๆ ก็ช่วยกันตบมือเป็นจังหวะ เข็มเท่านั้นที่สามารถเล่นกันได้แล้ว ไม่จำเป็นต้องมีเครื่องดนตรีประกอบจ๊ะ”

ป้าพิกุลอยากให้เด็ก ๆ ได้เล่นการละเล่นพื้นเมืองง่าย ๆ

สักอย่างหนึ่ง จึงถามเด็ก ๆ ว่า “ใครเคยได้ยินเพลงลออกระทง บ้าง” ทุกคนต่างแย่งกันตอบว่า เคยได้ยิน แต่อยากให้ป้าพิกุล ร้องให้ฟังเพราะทราบว่าป้าพิกุลร้องเพลงเก่งอยู่แล้ว ป้าพิกุลจึง ร้องเพลงลออกระทงให้เด็ก ๆ ฟัง

วันเพ็ญเดือนสิบสอง
เราทั้งหลายชาตหญิง
ลอบ ลอบ กระถาง
ลอบกระถางกันแล้ว
ร่ำวงวันลอบกระถาง
บุญจะส่งให้เราสุขใจ

น้านองเต็มตลิ่ง
สนุกกันจริงวันลอบกระถาง
ลอบ ลอบ กระถาง
ขอเชิญน้องแก้วออกมาร่ำวง
ร่ำวงวันลอบกระถาง
บุญจะส่งให้เราสุขใจ

ขณะที่ป้าพิกุลร้องกลอง “ขอเชิญน้องแก้วออกมารำวง”
 เด็ก ๆ นึกสนุกต่างพากันร้องตามไปด้วยอย่างสนุกสนาน เพราะว่า
 เด็ก ๆ เกือบทุกคนร้องกันได้อยู่แล้ว

รัชนี้ นารี สายใจ และเพื่อน ๆ สนุกกับการร้องเพลงลอย-
 กระหังมาก จึงพากันร้องอีกหลายเที่ยว ป้าพิกุลได้เปิดเพลง
 ลอยกระหังจากเครื่องบันทึกเสียงที่เตรียมไป เด็ก ๆ ร้องคลอไป
 ด้วย ช่วยให้บรรยากาศรื่นรมย์ยิ่งขึ้น

ป้าพิกุลสนทนากับเด็ก ๆ ว่า “เพลงลอยกระหังที่เราร้อง
 กันนี้ใช้ประกอบการละเล่นพื้นเมืองอย่างหนึ่ง ไกรทราบบ้างว่า

เป็นการละเล่นอะไร

เด็ก ๆ แข่งกันตอบว่า

ต่อนั้นป้าพิกุลชวนให้เด็ก ๆ รำวง เด็กบางคนอยากรำ แต่รำไม่เป็น ป้าพิกุลบอกว่ารำไม่ยาก จะรำทำไหนก็ได้ สำคัญต้องให้ถูกหรือเข้ากับจังหวะ การก้าวเท้าก็ต้องก้าวให้ถูกจังหวะ ป้าพิกุลเปิดเครื่องบันทึกเสียงเพลงลอยกระทงให้เด็ก ๆ รำ และชวนให้ร้องเพลงตามไปด้วย บางคนที่ยังไม่กล้ารำก็ร้องเพลงและตบมือไปตามจังหวะอย่างสนุกสนาน ป้าพิกุลซึ่งมีความสามารถทางการรำอยู่แล้วก็ได้ร่วมรำวงไปกับเด็ก ๆ ด้วย เด็ก ๆ

เพลงลอยกระทงที่แต่งโดย นายปัญญา รุ่งเรือง

ก็จะเตรียมตัวไปลอยกระทงตามริมแม่น้ำ ลำคลอง แล้วก็จะพากันไปสนุกสนานตามบ้านหรือตามลานวัดซึ่งจัดเทศกาลลอยกระทง การเล่นในวันลอยกระทงนอกจากการละเล่นพื้นเมืองที่กล่าวแล้วยังมีการเล่นอย่างอื่นอีก เช่น การเล่นจุดดอกไม้ไฟ ชนิดต่าง ๆ บางชนิดอาจทำให้เกิดอันตรายได้ ถ้าหากไม่เข้าใจวิธีเล่น และเล่นไม่ถูกสถานที่ เช่น เล่นใกล้ ๆ บ้าน ใกล้สถานที่ที่ติดเชื้อเพลิงได้ง่าย หรือเล่นในที่ที่มีคนจำนวนมาก อาจเกิดอันตรายได้รับบาดเจ็บหรือไฟไหม้บ้านเรือนได้ เพราะฉะนั้นก่อนที่เด็ก ๆ จะเล่นดอกไม้ไฟ ควรให้ผู้ใหญ่คอยช่วยแนะนำวิธีการเล่น และคอยควบคุมการเล่นอยู่ตลอดเวลาอย่างใกล้ชิด ไม่ควรเล่นกันเองตามลำพัง”

“เราลอยกระทงกันทำไมคะป้า” นารีถามขึ้น เพราะอยากทราบเรื่องนี้มานานแล้ว

ป้าพิกุลจึงอธิบายให้ฟังว่า “การลอยกระทงกระทำเพื่อบูชา รอยพระพุทธรูปที่ประดิษฐาน ณ หาดทรายแม่น้ำนัมมทา เป็นการระลึกถึงคุณของพระพุทธเจ้า และสำนึกคุณของน้ำในแหล่งน้ำต่าง ๆ อันเป็นสิ่งจำเป็นของชีวิต รวมทั้งขอขมาที่อาจทำการใด ๆ อันเป็นเหตุให้แหล่งน้ำนั้นไม่สะอาด” ป้าพิกุลยังสอนเด็ก ๆ ด้วยว่า “การทำให้แม่น้ำลำคลองสกปรก เช่น ทิ้งขยะมูลฝอยเป็นสิ่งไม่ดีไม่ควรทำนะจ๊ะ”

ป้าพิกุลเล่าเพิ่มเติมว่า “มีหนังสือเล่าถึงความเป็นมาของการลอยกระทงว่า เมื่อประมาณ ๘๐๐ ปีมาแล้ว สมัยสุโขทัยเป็นราชธานี นางนพมาศสนมของพระร่วง พ่อเมืองในครั้งนั้นได้

ประดิษฐ์กระทงเป็นรูปดอกบัวสำหรับลอยประทีปโคมไฟ ใน
เทศกาลวันเพ็ญเดือน ๑๒ และนับแต่นั้นมา ประชาชนทั่วไปก็
นิยมทำกระทงสำหรับลอยในเทศกาลนี้เป็นรูปดอกบัว”

รัชนี้สนใจเรื่องการรำเป็นพิเศษ จึงบอกป้าพิกุลว่า “เพลง
ลอยกระทงที่รำกันเมื่อกี้นี้พวกหนูรำไม่สวยเท่าป้ารำ หนูและ
เพื่อน ๆ อยากรำสวยอย่างป้าค่ะ”

ป้าพิกุลยิ้มด้วยความเอ็นดูที่เด็ก ๆ สนใจและอธิบายว่า “ทำ
รำที่ป้ารำเมื่อกี้นี้เรียกว่า ทำสวดสร้อยมาลาแปลงจ๊ะ มักใช้ใน
การรำวงพื้นเมือง ซึ่งการรำวงพื้นเมืองนั้นเป็นการรำตามจังหวะ
เดินไปเป็นวงไม่ต้องใช้ท่ารำมาก เพลงหนึ่ง ๆ อาจใช้ท่ารำทำเดียว
หรือหลายท่าก็ได้ไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงความหมายของท่ารำตาม
เนื้อร้อง”

ทำกิน

นารีชักคอว่า “ทำท่าตามเนื้อร้องเป็นอย่างไรคะ”

ป้าพิกุลตอบว่า “ท่าที่ตามเนื้อร้อง เราเรียกว่า ภาษาท่า เป็น การตีบทในการร่ายอย่างหนึ่ง คำร้องในเพลงที่จะรำมืออย่างไรก็ทำ ท่าไปตามคำร้องนั้น เรียกกันว่า ตีบท ท่ารำจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับความยาวของเนื้อร้องในเพลงนั้น เราใช้ภาษาท่าเป็นการ สื่อความหมายอย่างหนึ่ง คือ แสดงกิริยาอาการแทนคำพูด เช่น คำว่า รัก ทำท่ากอดคอ วิธีรำคือ แขนมือทั้ง ๒ ข้าง ไขว้ทับเหนืออก”

ป้าพิกุลอธิบายพร้อมกับท่าท่าทางประกอบไปด้วย

“ถ้าใช้นิ้วชี้ชี้ที่ปาก ใช้แทนคำพูดว่า กิน ก็ได้ ถ้ากล่าวถึง

สถาบันการเคารพ เช่น ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ หรือกล่าวถึงความดีงามก็ประนมมือขึ้นสูง ถ้ากล่าวถึงสิ่งทั้งหลาย ทำท่าแบมือผายออกไปด้านข้าง” ป้าพิกุลอธิบายและสาธิตด้วยท่ารำที่งดงาม

ท่ากล่าวถึงสถาบันการเคารพ

ท่ากล่าวถึงสิ่งทั้งหลาย

ป้าพิกุลอธิบายต่อว่า “เพลงร่ำวงบางเพลงอาจแสดงความหมายของเนื้อร้องด้วยภาษาท่าได้ เช่น เพลงลอยกระทงเนื้อร้องที่น่ายปัญญา รุ่งเรือง แต่ง ก็รำด้วยการตีบทได้” รัชนีอยากรำเพลงลอยกระทงเนื้อร้องใหม่ จึงขอให้ป้าพิกุลแนะนำการตีบทด้วยภาษาท่ากับเพลงดังกล่าว ซึ่งเด็กๆ ยังไม่เคยร่ำมาก่อน ป้าพิกุลจึงทำท่าเป็นตัวอย่าง ดังนี้

เนื้อร้อง	ภาษาท่า
เด็กเอ๋ยเรือย่ำช้า	ขึ้นโยกตัวซ้ายขวา
มาชมลอยกระทง	กวักมือเรียก
ตั้งจิตดำรง	ยกมือพนม
ให้มันคงในความดี	ยกมือขวาสูง
คำคืนเดือนหงายแสงจันทร์ฉายารวี	ยก ๒ มือ ผายออก
เราลอยกระทงนี้	ยกมือไปซ้ายขวา
บูชาองค์พระศิวะดา	ยกมือพนม

นาเรียบอกว่า “หนูร้องเพลงตามองตา และเพลงซอมาลีได้นานแล้ว แต่ไม่ทราบมาก่อนว่า เพลงนี้เป็นเพลงประกอบการรำวงพื้นเมืองกะ”

“แล้วทำไมถึงเรียกว่า รำวงเล่ากะ” รัชนีสงสัย

ป้าพิกุลตอบว่า “รำวงเป็นการละเล่นของชาวบ้านอย่างหนึ่ง นิยมเล่นกันทั่วไป โดยเฉพาะในท้องถิ่น สาเหตุที่เรียกว่ารำวง ก็คงจะมาจากการรำที่ก้าวเท้าเคลื่อนย้ายตามกันเป็นวง เดิมทีเดียวเรียกว่ารำโทน และเหตุที่เรียกว่า รำโทน ก็เนื่องมาจากการทำจังหวะด้วยโทนเป็นหลักนั่นเอง”

“โทนคืออะไรกะคุณป้า” นารีถามต่อ

ป้าพิกุลตอบว่า “โทนเป็นเครื่องดนตรีชนิดหนึ่ง ใช้ทำจังหวะ และใช้เป็นจังหวะหลักในการรำวง ลักษณะรูปร่างของโทนเป็นกลองชิงด้วยหนังหน้าเดียว ตัวโลหะหรือที่เรียกว่าหุ่นทำด้วยไม้จ๊ะ”

ป้าพิกุลให้สายใจไปหยิบโทนมาให้เพื่อน ๆ ดู แล้วตีจังหวะรำวงให้ฟังคือ จังหวะ “ป๊ะ โท่น ป๊ะ โท่น ป๊ะ โท่น โท่น” ป้าพิกุลตีจังหวะรำวงให้ฟังหลายครั้ง พร้อมกับให้เด็ก ๆ ร้องจังหวะการตีโทนและตบมือตาม ต่อไปก็ให้เด็ก ๆ ฝึกตีโทนจังหวะรำวง ทุกคนสนุกสนานกับการตีโทน ร้องจังหวะโทนและตบมือตามไปด้วย บ้างก็ร้องเพลงตามองตา ซอมาลี ตลอดจนเพลงรำวงอื่น ๆ เท่าที่จะนึกได้

เมื่อเด็ก ๆ ทราบเกี่ยวกับเรื่องการรำวง และการตีโทนจังหวะรำวงกันแล้ว ป้าพิกุลยังได้ให้ความรู้กับเด็ก ๆ ต่อไปอีกว่า “นอกจากรำวงพื้นเมืองแล้ว ยังมีรำวงอีกอย่างหนึ่งเรียกว่า รำวงมาตรฐาน

การตีโทน

ซึ่งกรมศิลปากรได้ปรับปรุงการรำไท่น โดยแต่งเนื้อร้องและทำนองเพลงขึ้นใหม่ แล้วนำท่ารำแม่บทบางท่าของนาฏศิลป์มาใช้เป็นท่ารำ เช่น ทำสอศสร้อยมาลา ใช้รำกับเพลงงามแสงเดือน ทำซึกแป้งผัดหน้า ใช้รำกับเพลงชาวไทย การรำวงตามแบบที่กำหนดนี้เรียกว่ารำวงมาตรฐาน ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปว่าเป็นการรำที่มีความงดงาม แปลกตา สนุกสนาน และให้ความภาคภูมิใจแก่ผู้รำและผู้พบเห็นอีกด้วย”

“สอศสร้อยมาลา”
(ทำรำวงมาตรฐาน)

“ชักแป้งผัดหน้า”

“รำสาย”

“รำข้าว”

“พรหมเทพน”

“ขงฟอนหาง”

“จันทรีทรงกรด”

“แขกเต้าเข้ารัง”

สีดาถามว่า “ร่ำวงมาตรฐานมีกี่เพลงคะ”

ป้าพิกุลตอบว่า “มีด้วยกันทั้งหมด ๑๐ เพลง ทั้ง ๑๐ เพลงนี้ท่านผู้หญิงละเอียด พิบูลสงคราม แต่งเนื้อร้อง ๖ เพลง เป็นทำนองของกรมศิลปากร ๒ เพลง คือ เพลงดอกไม้ของชาติ และเพลงดวงจันทร์วันเพ็ญ ส่วนทำนองอีก ๔ เพลง กรมประชาสัมพันธ์ เป็นผู้แต่ง ได้แก่ เพลงบุษานักรบ หญิงไทยใจงาม ดวงจันทร์ขวัญฟ้า และ เพลงยอดชายใจหาญ ที่เหลือคือ เพลงงามแสงเดือน ชาวไทย รักชิมาร่า กินเดือนหงาย จมื่นมานิตยัณเรศ นามเดิมคือ เณรน้อย เสวตนันท์ แต่งเนื้อร้อง และ นายมนตรี ตราโมท ปรับปรุงทำนองเพลงจากของเดิม สำหรับผู้คิดประดิษฐ์ทำร่ำวงมาตรฐานทั้ง ๑๐ เพลง คือ หม่อมต่วน นามจริงคือ นางสาวลักขณ์ ภักธนาวัน นางมัลลิกา ประภัสร์ และนางลมุล ยมะคุปต์”

เด็ก ๆ สนใจกันมาก และอยากรำกันได้ แต่ป้าพิกุลบอกว่า “เรื่องนี้ต้องใช้เวลารำกันอีกนาน อีกทั้งที่โรงเรียนคุณครูก็จะสอนให้ด้วยถ้าพวกหนูสนใจ เวลาคุณครูสอนก็ตั้งใจเรียนซิจ๊ะจะได้รำเก่ง และถ้าหากมีเวลา ป้าจะช่วยเพิ่มเติมให้ภายหลังดีไหมจ๊ะ”

เด็ก ๆ เห็นว่าได้รับกานป้าพิกุลมานานจนเวลาบ่ายมากและกลัวว่าทางบ้านจะเป็นห่วง จึงพร้อมใจกันกล่าวขอบพระคุณและลากลับบ้าน

ระหว่างที่เดินกลับบ้าน รัชนิกล่าจิ้งจอกว่า “วันนี้เราได้ความรู้อะไรจากป้าพิกุลบ้าง ใครจะบอกได้”

นารีตอบว่า “เรื่องแรกก็คือประเพณีลอยกระทง”

รัชนิชักต่ออีกว่า “แล้วเรื่องต่อไปล่ะ”

สีดาธิบดีแย้งตอบว่า “ก็เรื่องการละเล่นพื้นเมืองนะซีจ๊ะ”

“ต่อไปนี่คือความแตกต่างระหว่างร่างพื้นเมืองกับร่างมาตรฐาน และความเป็นมาของร่างมาตรฐาน” เพื่อนอีกคนหนึ่งเป็นผู้ตอบขึ้นบ้าง

จากนั้นรัชนิชจึงเป็นผู้กล่าวขึ้นว่า “สรุปแล้ววันนี้เราได้ทั้งความรู้และความสนุกสนานกันอย่างเต็มที่ เราคงจะไม่ลืมพระคุณของป้าพิบูลที่ได้กรุณาให้อาหารในครั้งนี้อย่างแน่นอน”

คณะผู้จัดทำต้นฉบับ

นายอรรถ เหมะรัชตะ	ประธานกรรมการ
นายวสันต์ จริณานนท์	กรรมการ
นางบุณนาค เสือสุวรรณ	กรรมการ
นางสาวปาริณี สันตุสยาต	กรรมการและเลขานุการ
นางสาวกฤษฎวรรณ ล่องทอง	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

ผู้ออกแบบรูปเล่มและภาพประกอบ

นางสาววิภาวี บริบูรณ์
นายสมเจตน์ กาฬศิขย์

คณะบรรณาธิการ

นางสุภารณ์ สภาพงศ์	หัวหน้าคณะบรรณาธิการ
นายสมเจตน์ กาฬศิขย์	บรรณาธิการ
นายประเทส สุขสวัสดิ์	บรรณาธิการ
นายปณิชา ไชยะคำ	บรรณาธิการ
นายวิริยะ สิริสิงห์	บรรณาธิการ
นางสาวยุพิน ชซาศรี	บรรณาธิการ
นางสาวพรเพ็ญ ปทุมณี	บรรณาธิการ
นางสุชาดา วิทยุณี	บรรณาธิการ
นางสาวจำเริญ ให้ไทย	บรรณาธิการ
นางสาวเพชรพรรณ โกมลาลัย	บรรณาธิการ
นางสาวนิตยา สุธีรวุฒิ	บรรณาธิการ
นางสาวกฤษณา รัตนวงศ์	บรรณาธิการ
นางสาววิภา ยักรธรรม	บรรณาธิการ
นางรัตนา ฤชาฤทธิ์	บรรณาธิการ
นายสุระ คามาพงษ์	บรรณาธิการ
นางวัฒนา บุญเสนอ	บรรณาธิการ
นางสาวพริ้มเพรา กงชนะ	บรรณาธิการ
นางสาวรวิญญา สวัสดิบุตร	บรรณาธิการ
นางสาวปาริณี สันตุสยาต	บรรณาธิการและเลขานุการ

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยกรมวิชาการได้จัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติม กลุ่มสร้างเสริม
ลักษณะนิสัย ดนตรี-นาฏศิลป์ เรื่อง เริงรำวง สำหรับชั้นประถม-
ศึกษาปีที่ ๓-๕ ขึ้น กระทรวงศึกษาธิการพิจารณาแล้ว อนุญาต
ให้ใช้หนังสือนี้ในโรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๒๘

พ.ธ.

(นายพจนอม แก้วกำเนิด)
รองปลัดกระทรวง ปฏิบัติราชการแทน
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

